

Iz naše

doline

5

Leto V.

1939/40

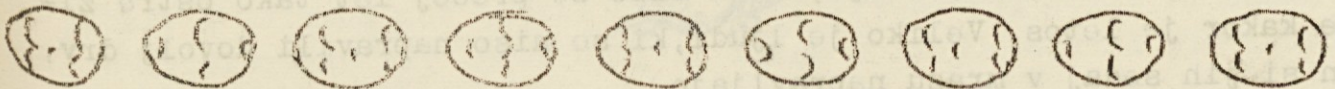
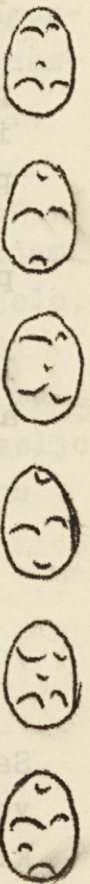
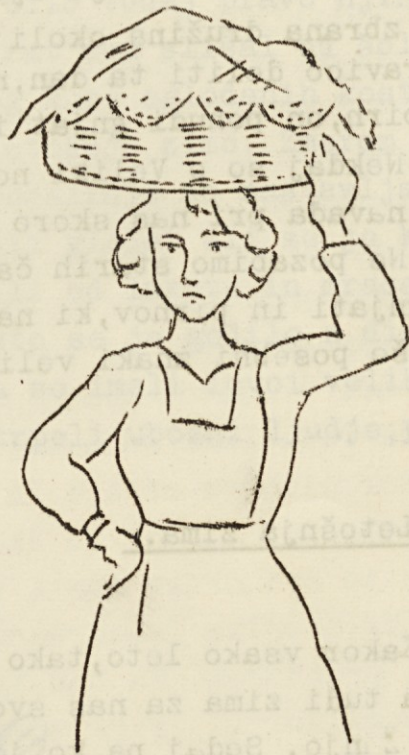
Izdaja Podmladek Rdečega križa v Sodražici.

Velikonočni prazniki.

Stupica Stana III.r.v.l.š.

Bliža se pomlad in z njo letos kaj zgodnji veseli velikonočni prazniki, ki se začnejo že s cvetno nedeljo. Ta dan nesejo pri nas otroci butaro v cerkev k blagoslovu. Ko prinesejo butaro domov, jo eden izmed domačih, ponavadi mama, odveže in vsak je deležen nekaj fig, rožičev ali kar se je prej zavezalo v butaro.

Veliko sredo popoldne se že opravljajo v cerkvi molitve. Pred oltarjem je postavljen triogelni svečnik, na katerem gori 13 sveč, izmed katerih je 12 rudečih, ki pomenijo Jezusove učence, in ena bela, ki pomeni Jezusa. Pri vsakem psalmu, ki jih moli duhovnik, ugasne cerkovnik eno svečo. To pomeni, da so vsi učenci Jezusa zapustili. Nazadnje ostane prižgana samo še bela sveča, katero prinesejo prižgano za oltar. Med molitvijo se zberejo pred cerkvi-jo otroci z ragljami in zaboji.

Ko je zadnja sveča ugasnjena, začnejo otroci ragljati in razbijati po zabojih, dokler niso ti vsi razbiti. To se ponovi še na veliki četrtek in veliki petek.

Na veliki četrtek gredo zvonovi nevidno v Rim in se vrnejo šele na veliko soboto. Med tem časom opravlja njih posel raglja.

Na veliki petek popoldne hodijo ljudje v velikih trumah Boga poljubit k božjemu grobu, ki ga krasijo raznobarvne lučice in cvetice.

Na veliko soboto zjutraj nosijo ministrantje po hišah blagoslevljen ogenj, katerega v vsaki hiši vržejo v peč ali v štedilnik. Ta dan ima vsaka gospodinja mnogo dela, posebno s peko. Zelo pazi, da bodo kolači rahli, da bo gnjat ravno prav kuhana, da se bo dača lepo rezati, da ne bo zmanjkalo pirhov itd.

Ob štirih popoldne je blagoslov velikonočnih jestvin. Lepo je gledati vrsto deklet z jerbasi, pokritimi s snežnobelimi prti. Po blagoslovu pa dekleta hite iz cerkve, ker, katera je prva, je to zanjo čast, in se bo prva poročila tisto leto.

Ob šestih zvečer je vstajenje. Velika processija se vije mimo hiš, bandera plapolajo po zraku, veliko veselje pa prepaja vse, ko zazveni še vesela pesem: "Zveličar naš je vstal iz groba" in "Aleluja, aleluja!"

Na veliko nedeljo zjutraj jemo blagoslovljena jedila. Kako lepo je zbrana družina okoli pogrnjene velikonočne mize in gospodar ima pravico deliti ta dan, ne gospodinja. On razreže kolač in olupi prvi pirh, on ponudi gnjat itd.

Nekdaj so o Veliki noči sekali pirhe in pomaranče, zdaj se je pa ta navada pri nas skoro čisto opustila.

Ne pozabimo starih častitljivih običajev: blagoslovljenega kolača, gnjati in pirhov, ki naj nam ne bodo samo zaželeni priboljški, ampak še posebni znaki velikega praznika.

Letošnja zima.

Zajc Pavla III. r. v. l. š.

Kakor vsako leto, tako smo se tudi letos otroci veselili zime. Saj ima tudi zima za nas svoje veselje. V začetku smo bili zadovoljni z njo. Sedaj pa, ko je že dolgo tako ostra, posebno nekateri, ki jim primanjkuje obleke in obutve, komaj čakajo, da ji bodo rekli: "Z Bogom!" Starejši pravijo, da ni bilo že precej let tako ostre zime kakor je letos. Veliko je ljudi, ki se niso napravili dovolj drv, in si jih sedaj v mrazu napravljajo.

Zunaj burja brije, zmrzli sneg škriplje pod nogami kakor bi klical: "Stric ! Ujc! Stric! Ujc!" Toda mi otroci vseeno ne ostanemo doma na topli peči. Vsak vzame svoje sanke in smuči in urnih nog odkračamo na hrib. Med vpitjem in vriščem se spuščamo s hriba navzdol. Joj kakšno veselje! Večkrat se zasliši tudi jok med smehom, ko kakšen z noskom podrgne po trdi sneženi skorji. Če je majhen, ga tečemo pobrat, če je velik, se mu pa smejemo. V velikem snegu kaj radi postavljamo sneženega moža. In ko nastopi jug, se snežak toliko časa cmeri, dokler se ves ne izcmeri.

Ko bo pa narava dobila zopet zeleno obleko, se bodo prikazale zlato rumene trobentice in zvončki bodo oznanjali veselo pomlad.

Mestek Alojziji III.r.v.l.š.

Letošnja zima je bila zelo dolga in huda. Že novembra meseca je začel pritiskati hlad mrzel sneženi val, in to se je ponavljalo vse skozi do svetega Matija.

Letošnjo zimo so posebno trpele živali. Večkrat se je slišalo od ljudi, da se klatijo po dolinah tudi volkovi. Po Kobili nad Jagerbirtom, kjer jih ni bilo že lep čas, je bilo tedaj pravo njihovo gnezdo. To je bilo hudo za divjačino. Večkrat sem slišal od šolarjev, da so videli, ko so se smučali tam okrog kupe oglodanih kosti.

Tudi ptički so precej občutili letošnjo zimo. Zmerom jih je bilo polno okoli hiš. Nekateri vaški pobalinje so nastavljali šojam pasti, toliko leni pa so bili, da niso šli gledat ali se je kaj vjelo, in tako so ubogi sojci žalostno poginili od lakote in mraza. Tudi jate vran so vedno letale nad vasmi; isto se je godilo z divjimi racami. Letos jih je priletelo toliko, da so imeli lovci veliko veselje.

Najbolj pa so letošnjo zimo pretrpeli ubožni ljudje; posebno pa tisti, ki niso imeli drv.

Pozimi v Dubrovnik.

Perušek Berta I.r.v.l.š.

ko je divjala pri nas najhujša zima, sva se podala z atom v Dubrovnik. Ker avto zaradi velikega snega ni vozil na Sušak, sva šla v Žlebiču na večerni vlak. V Grosupljem sva se presedla, nato zopet v Karlovcu in v Srbskih Moravicah na drugi vlak. Do tu smo se vozili dobro. Ko smo privozili blizu Delnic, je pa vlak obtičal v snegu. Šlo je, nekaj časa naprej, nekaj časa nazaj, nazadnje so pa morali priti na pomoč delavci, da so odkidali sneg, potem je šlo spet dobro in smo prišli srečno s šesturno zamudo na Sušak. Na Sušaku smo se vkrcali na brzi parnik z imenom "Ljubljana". V začetku je bilo morje lepo, mirno. Da se ne bi slišalo šumenje vode, ki jo parnik reže, bi si bila mislila, da stojimo. Ko smo bili pa že blizu Šibenika, je pa vstala huda burja in je začela parnik gugati na vse strani; k sreči pa ni to trajalo več kot eno uro. V Šibeniku smo stali samo deset minut, nato v Splitu dve uri, potem v Hvaru in Korčuli po pet minut. Vsa ta mesta se mi zdijo eno drugemu podobna. Vse hiše so zidane iz kamna, ulice so ozke, malo več kot meter široke in vse tlakovane s kamenjem. Obale so lepe, obdane z visokimi in krasnimi palmami. Snega nisem videla od Sušaka dalje nikjer več. Drugi dan ob sedmih zvečer smo prišli v Gruž. Tu smo izstopili in se z avtom odpeljali po tri kilometrov dolgi asfaltirani cesti do Dubrovnika. Vozi tudi cestna železnica. V mesto Dubrovnik se pride samo skozi dvojna vrata. Vzhodna se imenujejo Ploče, zahodna Pile. Pred vhodom je globok in širok jarek. Vrata pa, kadar so odprta, služijo za most, pritrjena so z močnimi verigami. Celo mesto je obdano z mogočnim obzidjem in utrdbami. Obzidje je bolj visoko kot hiše in tako debelo, da bi se lahko z vozom peljal po obzidju če ne bi ovirale stopnice. Vsak tujec, ki pride v Dubrovnik, gre po obzidju, da si ogleda mesto. Plača se 4 din. Šla sva tudi v mestni muzej. Ker je bil Dubrovnik v starih časih samostojna republika, se nahajajo v muzeju obleke bivših knezov in vitezov ter njihovo orožje in denar. Vidijo se razne vrste morskih živali: ribe, ježi, ptice in školjke ter še mnogo drugih stvari in reči. Mesto je kot druga mesta v Dalmaciji vse iz kamnja, ulice so ozke, le trg pesnika Ivana Gundulića, na katerem stoji njegov spomenik, je precej prostoren. Na tem trgu krmijo golobe. Ko zazvoni poldne, priletijo golobi iz vsega mesta, ter pokrijejo skoro ves trg. Živalice so tako krotke, da takoj prilete če iztegneš roko, in se vsedejo na roko. V Dubrovniku jako slavijo svojega patrona sv. Blaža. Cerkev sv. Blaža in ulica pred cerkvijo je bila skoraj vsa pokrita s tisoči raznobarnih žarnic. Okolica mesta je jako lepa. Pri nas pokriva o

svečnici sneg zemljo in vse zmrzuje od mraza, tu pa zorijo lepe pomaranče in limone. Visoke palme, zelene in bodičaste aloje in kakteje pa krasijo ceste in obrežje morja. Po šestdnevnem bivanju sva šla z ujemcem z istim parnikom domov, ata pa je še ostal za par dni v Dubrovniku. Ko je plul parnik po morju, so ga obletavale cele jate morskih galebov in velike morske ribe so ga spremljale in gledale, kdaj jim bo kuhar vrgel odpadke od hrane. To so velike ribe, ki se zaženejo po dva metra daleč nad vodo.. So to morski somi ali psi, ki so po 100 kg težke, a do štiri metre dolge ribe, njih meso ni užitno.

Potovanje z ujemcem je bilo prijetno, samo škoda je, da tudi na parniku prodajajo vino. Po železnici je šlo domov bolj točno po voznom redu. Lep je Dubrovnik in vse Primorje, a še stokrat lepše so Žigmarice.

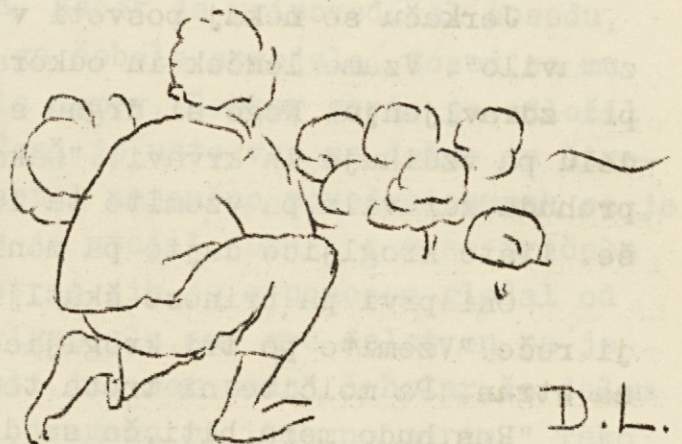
Zajci.

Sklep je bil storjen, oči so se mu bliskale od navdušenja: "Tako jih bom lovil, ne onega, bog ve koliko zajcev bom ujel na ta, tako preprost način, ki mi ga je razodel moj najboljši prijatelj ..."

O mraku, jo meha France previdno na zeljnik, izreže najlepšim glavam stožec, vsuje v odprtino zmletega popra, pokrije odprtino s pet s stožcem, obloži okrog tako pripravljenih glav kamenje in čaka ...

Celo krdelo dolgouhcev priroma k umno nastavljeni pasti. Reveži ne vedo, kaj jih čaka. Ko bodo glodali te lepe sočne zeljnate glave in priglodali do popra, bodo začeli tako močno kihati, da se bodo razbili glavice ob pripravljeno kamenje.

Noč je brezkončna. Navsezgodaj jo France ucvre na zeljnik in kaj vidi -- zeljnate glave so s poprom vred obžrte, toda zajci so zbežali, ne kapljice krvi niso pustili na kamnih, pač pa spominčke, ob katerih je France razočaran dognal, da ga je potegnil najboljši prijatelj.

Jerkač in zdravila.

V drugem letniku našega lista smo se spomnili pokojnega Jerkača v opisu "Stric, koliko je ura?" Danes vam hočem povedati o njem zopet nekaj novega.

"Ha, ha, ha, ha", se je zasmejal stric in začel brisati naočnike, "da Jerkač je bil tudi naš original. Obut je bil v težke škornje in z njimi je tako ropotal, da sem mu nekoč rekel, da ga slišim kako hodi po Ribnici, če le prisluhnem k zemlji. Kot sel je seveda razen pošte prinašal iz Ribnice tudi razno naročeno blago, posebno pa kaka zdravila iz lekarne.

Nekoč sta mu naročili dve pomoči potrebni ženski, naj se jih za dožjo voljo usmili in jima prinese napisana zdravila. Pa naj jih ne pozabi, ker jih nujno rabita. Kdaj pa ni Jerkač vsega prinesel, kar ga je kdo prosil, a? Kdaj je kaj pozabil, ha?

Ko priklobuštra iz Ribnice, vroči stranki, ki je bolehal na želodcu porcelanast lonček z napisom, dvakrat na dan, drugo pisanje se pa za zlomka ni dalo čitati. Oni drugi revji, ki je imela obe nogi v ranah, je pa dal škatljico, kjer je stalo črno na belem : po tri kroglice na dan.

O križana dolina, hudo je biti bolan, še hujše pa, če dobiš prehuda zdravila.

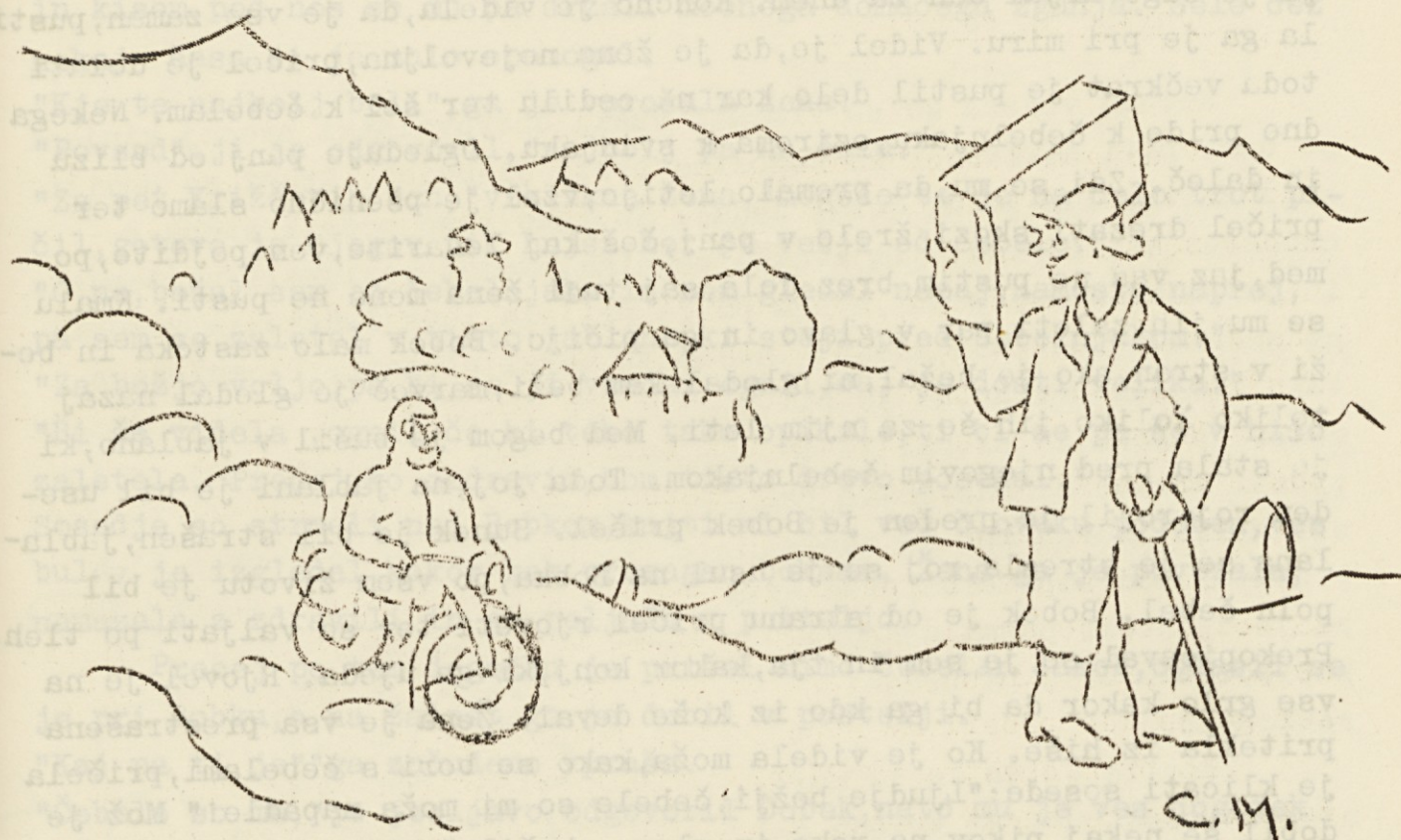
Drugi dan prikrevsa uboga ženska k Jerkaču in mu pravi: "Ti, ne vem, če so ta zdravila prava, na, poglej kakšna je zdaj moja uboga noga. Res se je Jerkač prepričal, da so zdravila prehuda, kajti noga je bila sedaj ena sama velika rana. "Ja, veš kaj", ji pravi Jerkač, le ubogaj, pa maži, kot je napisano."

Ni še prišel Jerkač mimo ogla, ko ga skoraj podere ona druga ženska. "Ježeš, ježeš, Jerkač, kakšna zdravila si mi pa prinesel, komaj, komaj polizem tisto smrdljivo reč, že letim in vse, pa prav vse gre gre od mene, oh kako je to hudo -!"

Jerkaču se nekaj posveti v glavi, pa reče: "Pokaži mi tisto zdravilo". Vzame lonček in odkoraka k prvi bolnici. To dobi ravno pri zdravljenju. Nogo si drgne s tremi črnimi kroglicami, pri tem delu pa vzdihuje in krvavi. "Čakajte", ji pravi Jerkač, "dajte sem ta prehuda zdravila, pa vzemite ta lonček, boste videli, da bo sedaj boljše. Tiste kroglice dajte pa meni. Pa molčite, ni treba drugim praviti!"

Oni prvi pa prinese škatljico s črnimi trdimi kroglicami in ji reče: "Vzemite po tri kroglice na dan, pa vam ne bo treba iti več na stran. Pa molčite, ni treba tega drugim praviti!"

Res, hudo mora biti, če se dobi napačna zdravila," pravi stric in si natakne obrisana očala.

Kako je čebelaril Bobkov stric.

A. Škulj.

Bil je že kako uro od doma, tedaj sreča soseda, ki je šel ravno s sejma, pred sabo je gnal par volov. "Kam pa kam Bobek? Kam nesiš tisti zaboj na rami? Na sejmu je slaba kupčija, ne boš nič prodal."

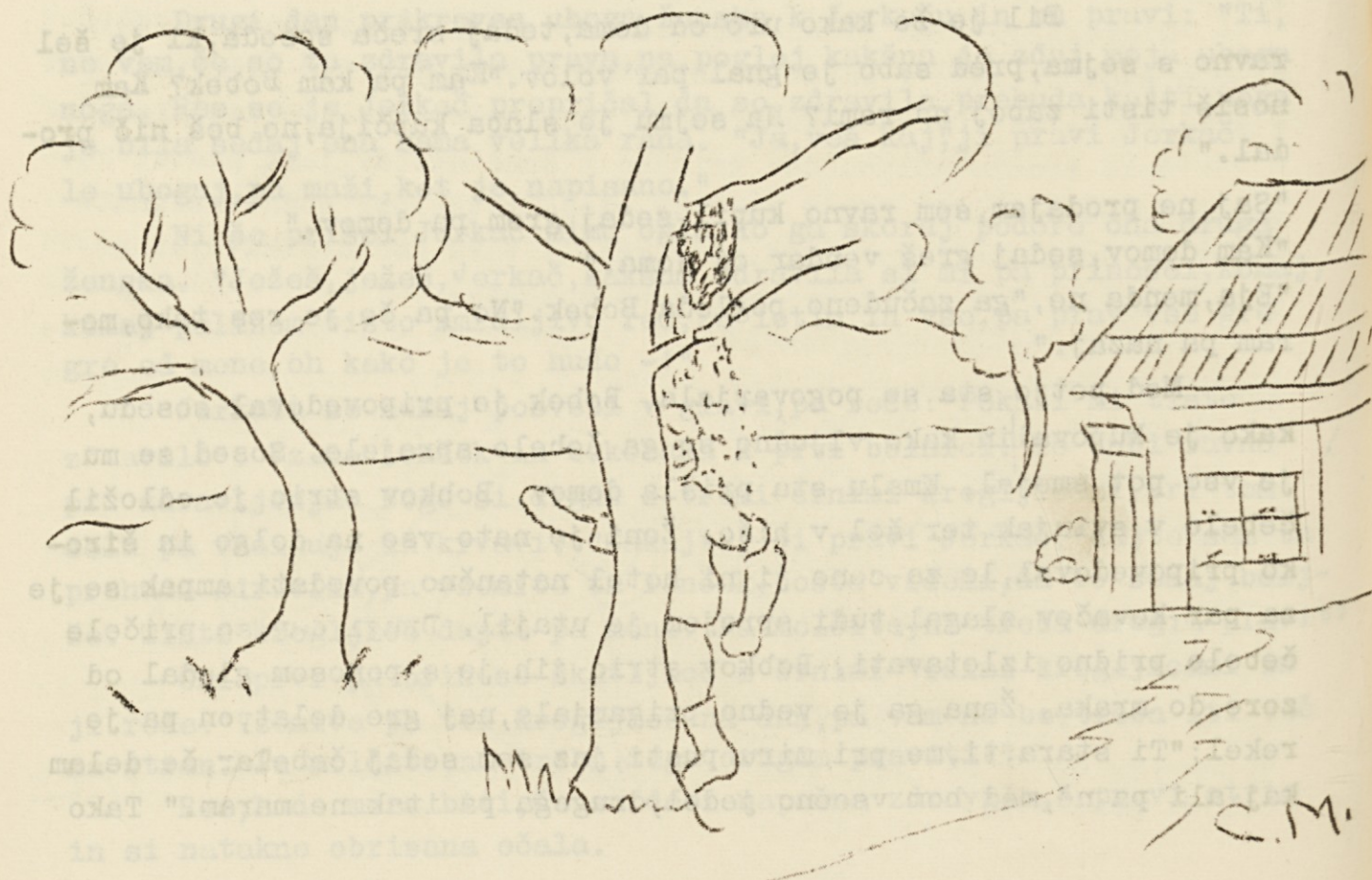
"Saj ne prodajam, sem ravno kupil, sedaj grem pa domov."

"Kam domov, sedaj greš vendar od doma."

"Eja, menda ne," ga začudeno pogleda Bobek. "No pa če je res tako, moram pa nazaj."

Med potjo sta se pogovarjala. Bobek je pripovedoval sosedu, kako je kupoval in kako vljudno so ga čebele sprejele. Sosed se mu je vso pot smejal. Kmalu sta prišla domov. Bobkov stric je odložil čebele v svinjak ter šel v hišo. Ženi je nato vse na dolgo in široko pripovedoval, le za ceno ji ni hotel natančno povedati, ampak se je za par kovačev zlagal, tudi sprejem je utajil. Drugi dan so pričele čebele pridno izletavati. Bobkov stric jih je s ponosom gledal od zore do mraka. Žena ga je vedno priganjala, naj gre delat, on pa je rekel: "Ti stara, ti, me pri miru pusti, jaz sem sedaj čebelar, če delam kaj ali pa ne, med bom vseeno jedel, drugega pa itak ne maram." Tako

ji je odgovarjal dan za dnem. Končno je videla, da je vse zaman, pustila ga je pri miru. Videl je, da je žena nejevoljna, pričel je delati toda večkrat je pustil delo kar na cedilu ter šel k čebelam. Nekega dne pride k čebelnjaku, oziroma k svinjaku. Ogleduje panj od blizu in daleč. Zdi se mu, da premalo letijo, vzela je pšenično slamo ter pričel drezati skozi žrelo v panj, češ kaj lenarite, ven pojdite, po med, jaz vas ne pustim brez dela, saj tudi žena mene ne pusti. Kmalu se mu jih zaleti par v glavo in ga pičijo. Bobek malo zastoka in beži v stran, ako je bežal, ni gledal kam beži, marveč je gledal nazaj toliko koliko jih še za njim leti. Med begom je bušil v jablano, ki je stala pred njegovim čebelnjakom. Toda joj, na jablani je bil useden roj, rojil je, preden je Bobek prišel. Sunek je bil strašen, jablana se je stresla, roj se je usul na Bobka, po vsem životu je bil poln čebel. Bobek je od strahu pričel rjoveti ter se valjati po tleh. Prekopicaval se je sem in tja, kakor konj, ki ga ujeda. Rjovel je na vse grlo kakor da bi ga kdo iz kože deval. Žena je vsa prestrašena pritekla iz hiše. Ko je videla moža, kako se bori s čebelami, pričela je klicati sosede: "Ljudje božji, čebele so mi moža napadle!" Mož je dobil še nekaj pikov na roke in glavo, skočil je pokonci ter tekkel v vežo. V veži je bila polna kad vode. Bobek se ni utegnil ozirati ampak se je kar naenkrat znašel v vodi. Tisti mah je priteklo nekaj sosedov, potegnili so ga iz kadi. Vsi so se ga silno prestrašili, najbolj pa žena. Bobek je bil nezavesten, drgnili so ga z mrzlo vodo

in kisom, pod nos so mu pa držali močnega domačega žganja. Šele čez nekaj časa si je malo opomogel.

"Kje te najbolj boli", ga je vprašala žena.

"Povsod", ji je odgovoril, "najbolj pa na čelu."

"Za pet Križčevih ran," vzklikne žena, "mogoče te je na čelo trot picil, gotovo je njegov pik hujši, ker je večji od čebele."

"O, ne, bežal sem od čebelnjaka in sem gledal nazaj, namesto naprej, pa sem se zaletel v tisto jablano, ki stoji pred čebelnjakom."

"Za božjo voljo, pa bi se ji vendar ognil, saj je dosti velika."

"Bi že videla, ognil, če bi tebe tako opikale, ti bi se pa še v hišo zaletela. Precej, ko ozdravim, bom tisto drevo posekal."

Sosedje so strmeli nad Bobkom, kajti ni bil več človeku podoben, ves bulav je izgledal kakor kak premagan bokсар. Žena ga je povezala, namazala z zdravili in ga peljala v posteljo.

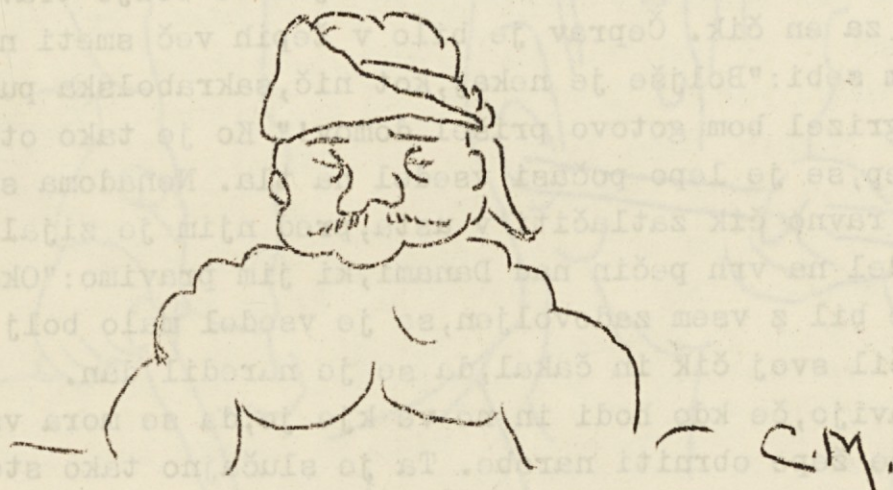
Precej po tem dogodku je prišel mimo čebelar Jakob, oglasil se je pri Bobku, a na žalost ga je dobil v postelji.

"Kaj pa ti je?" ga začudeno vpraša.

"Čebele so me," je jecljavo odgovoril Bobek, nato mu je ves dogodek povedal od kraja do konca. Jakob bi se bil vpričo na glas smejal, toda se je zadržaval, ker ga ni hotel žaliti. Ko je nehal Bobek s svojo zgodbo, ga je Jakob lepo podučil: "Veš kaj, Bobek čebelarско kapo si kupi, kadar ogrebaš roj, jo moraš imeti, da te vsaj v glavo ne morejo opikati. Dobro sredstvo je tudi tobak, omamiš jih z dimom."

Še predno je Bobek ozdravel, je poslal svojo ženo v trgovino naj mu prinese čebelarско kapo, pipo in tobaka. Čez dva dni je popolnoma ozdravel, šel je k čebelnjaku, -- za čudo -- roj ga je še čakal na jablani, nadel si je kapo, nato pričel ogrebat roj.

/ Se nadaljuje /

Zopet čarovnica.

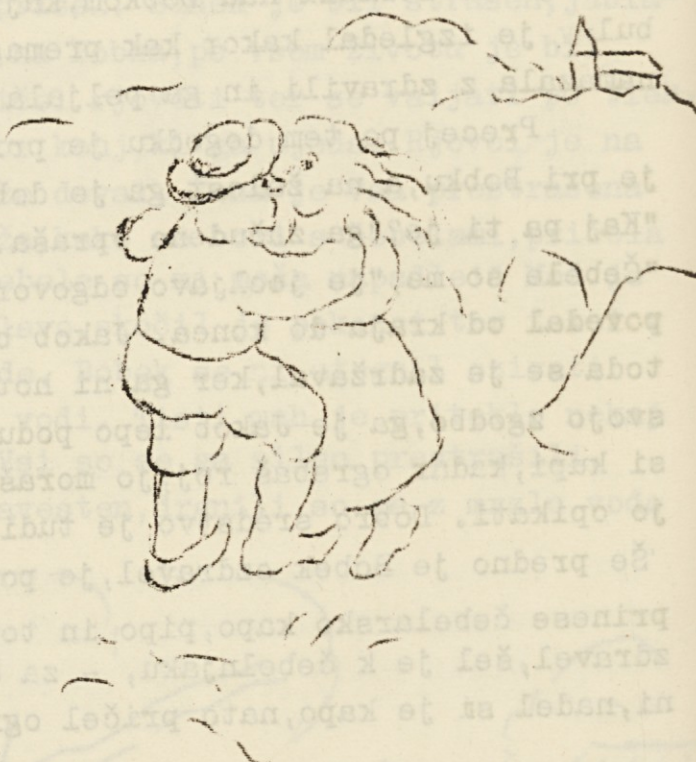
Marolt Anton.

Nekega večera so se vračali vaški dobrovoljčki precej vinjeni po ozki poti navkreber iz Zamostca proti Sinovici. Drugi so hodili bolj hitro, eden je pa ostal zadaj. Ko tako lepo počasi stopa, se naenkrat stori pred njim svetla ravnina. Godci so igrali najlepše in najposkočnejše pesmi, njega pa je prijela lepa ženska za roke in ga začela vrteti, mož hočeš - nočeš je moral plesati. Plesal je s tako silo in brzino, da je bil moker do kože, in plesal je in plesal dokler ni odzvonilo pri sv. Marku dnevu. Mož je obstal v dolini pod Zapotokom, pred njim pa je bilo vse polno senenih kopic, ki so bile pa precej razkopane.

Zgodilo se je, da je umrl njegov sosed. Mož je seveda šel kakor se spodobi zvečer kropit in se je tam delj časa zamudil. Okoli desete ure se je vračal iz Žigmaric domov čisto trezen. Hodil je in hodil vedno naprej, če je bolj hitro hodil, delj se mu zdelo in vedno samo po ravnem, če je prav v Sinovico tudi navkreber. Možu se je zdelo ta hoja že dolgočasna, ker ni bilo nobenega konca.

Takrat se domisli, da ima morda še kaj tobaka v žepih. Začel je obračati enega za drugim in otresati iz njih to božjo travco, da bi dobil vsaj za en čik. Čeprav je bilo v žepih več smeti nego tobaka je dejal sam sebi: "Boljše je nekaj, kot nič, sakraboljska puša, prej ko bom to zgrizel bom gotovo prišel domov!" Ko je tako otresel še zadnji žep, se je lepo počasi vsedel na tla. Nenadoma se zdrzne, ko je hotel ravno čik zatlačiti v usta, pred njim je zijala dolina, on je pa sedel na vrh pečin nad Danami, ki jim pravimo: "Okameneli svatje!" Mož, ki je bil z vsem zadovoljen, se je vsedel malo bolj na varno in lepo žvečil svoj čik in čakal, da se je naredil dan.

Pravijo, če kdo hodi in ne ve kje je, da se mora vsesti na zemljo in vse žepe obrniti narobe. Ta je slučajno tako storil zaradi tobaka in je bil rešen kolovratenja.

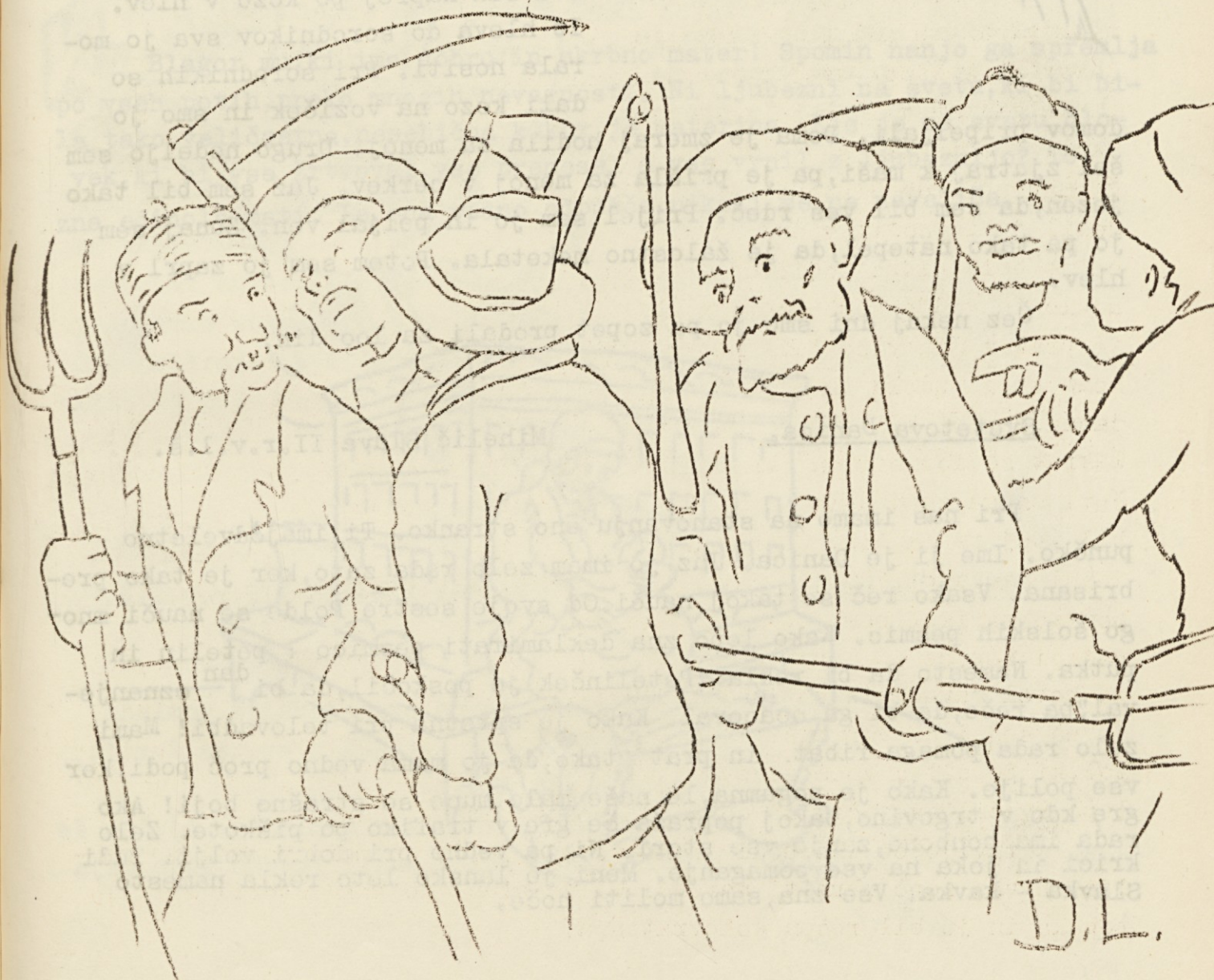

Sto volkov.

Štupica Jože III.r.v.l.š.

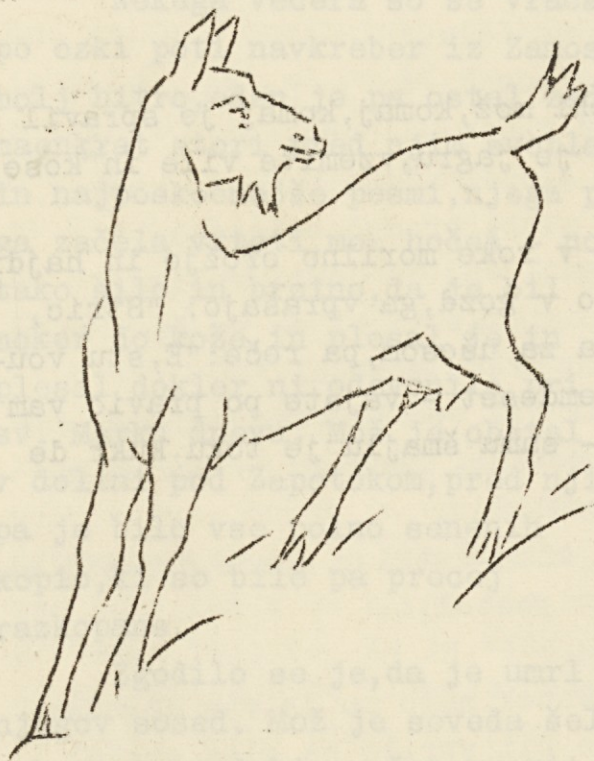
V Sušje je prisopihal nekoč neki mož, komaj, komaj je spravil iz sebe: "Ldjo, ukp pridte, kulker vas je jagru, vzemite vile in kose, stu vouku sm vidu!"

Ljudje, korajžni da kaj, vzamejo v roke morilno orožje in hajdi z možem proti Veliki gori. Ko pridejo v gozd, ga vprašajo: "Stric, kej so zdej voucje?" Mož se popraska za ušesom, pa reče: "E, stu voukū naj blu, jih je blu ranku samu uosemdeset - vajste po pravie vam povajm, de še uosemdeset jih naj blu - samu šmajlu je toku, kukr de b jh blu stu."

Naša koza.

Čampa Dane II.r.v.l.š.

Nekoga dne mi je ata povedal, da je kupil mlado kozo in je rekel, da jo pojdem v nedeljo iskat. Vesel sem šel povedat Francetu, da pojdem v nedeljo iskat kozo v Podklanec. Franci je rekel, da pojde še on z menoj.

V nedeljo popoldne sem ga šel poklicat. Oblekla sva si jope in sva šla proti Podklanecu. Ko sva prišla v Podklanec, sva šla k našim sorodnikom, tam sva dobila malinovca. Potem sva nadaljevala pot in sva šla naprej po kozo v hlev. Iz hleva do sorodnikov sva jo morala nositi. Pri sorodnikih so dali kozo na voziček in smo jo

domov pripeljali. Doma je zmeraj hodila za menoj. Drugo nedeljo sem šel zjutraj k maši, pa je prišla za menoj v cerkev. Jaz sem bil tako jezen, da sem bil ves rdeč. Prijel sem jo in peljal ven. Zunaj sem jo pa tako natepel, da je žalostno meketala. Potem sem jo zaprl v hlev.

Čez nekaj dni smo jo pa zopet prodali za 100 din.

Svetetova Danica.

Mihelič Slava II.r.v.l.š.

Pri nas imamo na stanovanju eno stranko. Ti imajdveletno punčko. Ime ji je Danica. Jaz jo imam zelo rada zato, ker je tako prebrisana. Vsako reč se takoj nauči. Od svoje sestre Polde se nauči mnogo šolskih pesmic. Kako lepo zna deklamirati pesmico : petelin in putka. Namesto da bi rekla "Petelinček je poskočil, da bi ^{dan} oznanjeval", pa reče, da bi ga ocacoval. Kako je spretna pri telovadbi! Mami zelo rada pomaga ribat. in prati tako, da jo mama vedno proč podi, ker vse polije. Kako je pogumna, le naše male muce se strašno boji! Ako gre kdo v trgovino, takoj popraša če gre v trafiko po piškote. Zelo rada ima bonbone, zanje vse stori. Ni pa vedno pri dobri volji. Tudi kriči in joka na vse pomaganje. Meni je lansko leto rekla namesto Slavka - kavka. Vse zna, samo moliti noče.